

Sygn. akt II PK 28/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa E. Sp. z o.o. z siedzibą w K.

przeciwko G. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 maja 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 4 września 2013 r., sygn. akt III APa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) wyrokiem z dnia 4 września 2013 r., rozpoznając sprawę na skutek apelacji strony powodowej od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 28 grudnia 2012 r., którym oddalono powództwo E. spółki z o.o. w K. o zasądzenie od pozwanego G. K. kwoty 194.312, 26 zł wraz z ustawowymi odsetkami tytułem odszkodowania za szkodę wyrządzoną nienależytym wykonywaniem obowiązków pracowniczych, zmienił częściowo zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powodowej spółki kwotę 15.136,35 zł z ustawowymi odsetkami, oddalając apelację w pozostałym zakresie.

Strona powodowa wywiodła skargę kasacyjną od wyroku Sądu drugiej instancji w części oddalającej jej apelację i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 122 w związku z art. 114 k.p., wniosła o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do

ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy, a także o zasądzenie na rzecz powódki kosztów postępowania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Problemem przedstawionym przez skarżącą jako zagadnienie prawne ma być to, „czy ponosi odpowiedzialność za szkodę w pełnej wysokości w trybie art. 122 w związku z art. 114 k.p. osoba, która wiedziała o nieprawidłowościach, które mogą doprowadzić do szkody, lecz nie podjęła żadnych działań w celu ich wyeliminowania oraz wbrew zobowiązaniu wobec innych pracowników nie zgłosiła tego pracodawcy”.

Z art. 122 k.p. wynika, że jeżeli pracownik umyślnie wyrządził szkodę, jest obowiązany do jej naprawienia w pełnej wysokości. O działaniu umyślnym można mówić wówczas, gdy wyrządzenie szkody jest objęte zamiarem pracownika, bezpośrednim lub ewentualnym. Zamiar pracownika - dla zastosowania tego przepisu - musi obejmować nie tylko umyślne naruszenie obowiązków, ale także powstanie szkody. Zamiar bezpośredni zachodzi wtedy, gdy pracownik chce wyrządzić szkodę, a ewentualny - gdy przewiduje możliwość jej powstania i godzi się na to. Wynik oceny zachowania się pracownika i jego świadomości co do możliwości spowodowania szkody oraz godzenia się przez niego z taką ewentualnością zależy od okoliczności faktycznych każdej sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 23 maja 1980 r., IV PR 150/80, LEX nr 14528). Inaczej rzecz

ujmując, kwestia, czy w konkretnym przypadku należy w taki sposób ocenić zachowanie pracownika nie może zapaść w oderwaniu od konkretnych okoliczności sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 czerwca 1977 r., IV PR 147/77, LEX nr 14395), a zatem problem umyślności lub nieumyślności działań pracownika jest przede wszystkim problemem faktycznym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2010 r., I PK 185/09, OSNP 2011 nr 17 – 18, poz. 227), a tym samym jego rozstrzygnięcie zależy od okoliczności faktycznych każdej sprawy, wobec czego nie ma możliwości wytyczenia abstrakcyjnego jego rozwiązania rozumianego jako rozstrzygnięcie o istotnym zagadnieniu prawnym. Sformułowane zagadnienie winno bowiem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać potrzeby rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, w związku z czym, na podstawie art. 398⁹ k.p.c., należało postanowić jak w sentencji.